

tage under fornyet Overvejelse, om ikke det vilde være mest formaalstjenligt at anlægge en Øhavn ved Skagen. Der henvises ganske vist til det fortrinlige Opmudringsmateriel, vi nu raade over, men jeg mener dog ikke, det er rigtigt at gaa med til Anlægget af en Havn under den Betragtning, at det er nødvendigt at henvisse til det gode Opmudringsmateriel, man har, thi Hovedhensynet ved Anlægget af en Havn maa absolut blive, at den kan besjles og ikke fyldes med Sand. Jeg skal for øvrigt ikke udtale mig videre om det, det er der sikkert andre, der ville gøre.

Om de to Moler, henholdsvis ved Hanstholmen og Vorupør, har hele Udvalget været enigt, der har ikke hævet sig en eneste Røst derimod. Jeg skal ærlig tilstaa, at jeg har ikke særlig stærk Tro til, at de ville yde Fiskerne nogen overordentlig stor Beskyttelse, medmindre den Tid maatte komme inden ret længe, da de kunne indgaa som Led i virkelige Havneanlæg paa de Pladser. Da først tror jeg, disse Anlæg ville have nogen særlig Betydning for Fiskeriets Udvikling ovre paa Vestkysten.

Jeg skal derpaa vende mig til Høfdebygningen. Det ærede Medlem, som nylig havde Ordet (P. Madsen), og jeg have jo stillet Ændringsforslag om at stryge Beløbet 1,445,000 Kr. til Opførelse af de 13 Høfder, der ere foreslaaede ovre paa den nordlige Limfjordstange. Vi mene ikke, at der paa nogen Maade er Udsigt til, at vi i Fremtiden kunne beskytte Vestkysten paa den Maade, idet det sikkert vil blive alt for kostbart. Jeg maa maaske have Lov til at fremkomme med nogle Oplysninger om, hvorledes denne Sag har udviklet sig i Tidens Løb. Det vil være nødvendigt for den rette Forstaaelse af de Forhold. Det er bekendt, at vi under 23. Februar 1874 fik nedsat en Kommission til at tage disse Forhold ovre paa Vestkysten op til Overvejelse og fremkomme med Forslag til mulig Afhjælpning af de uheldige Forhold, som have udviklet sig derovre, og i Kommissoriet af 23. Februar 1874 hedder det: „Da imidlertid Erfaringen fra andre Lande viser, at en gradvis Fremrykning af Havet der med Held har ladet sig modarbejde, og da Bevarelsen af Landtungen ved Thyborøn ikke blot har stor Interesse for de derstedes boende, men ogsaa er af uberegnelig Vigtighed for i alt Fald en stor Del af Limfjordsbassinet og de til dette grænsende Egne, maa Ministeriet ønske, at der bliver taget under nøje Overvejelse af sagkyndige, om den

gradvise Fremrykning af Havet paa de paagældende Kyststrækninger, som er en Følge af Havstrømmenes Indflydelse, med Nytte lader sig modarbejde, samt hvilke Foranstaltninger der til dette Øjemed antages for at være de hensigtsmæssigste, og med hvilke Omkostninger de vilde være forbundne.“ I Kommissoriet siges det altsaa, at Landtungen ved Thyborøn er af uberegnelig Vigtighed for i alt Fald en stor Del af Limfjordsbassinet og de til dette stødende Kyster. Og det er fuldstændigt rigtigt. Det kan uden Overdrivelse siges, at Landtungen er af uberegnelig Vigtighed, ikke alene for Kysterne deroppe, men for hele Limfjordskysten, men hertil maa saa absolut føjes: „Naar denne Landtunge er hel.“ Men naar vi, som det nu er sket i en Aarrække, gaa frem paa den Maade, at vi samtidig med, at vi beskytte Landtungen, søge at uddybe Thyborøn Kanalen, forekommer det mig, at Spørgsmaalet om Løsningen af Opgaven er inde i et uheldigt Spor. Man kan ikke undgaa at lægge Mærke til, at hele dette Arbejde i særlig Grad koncentrerer sig om at skabe og vedligeholde et bredt, dybt og regulert Sejløb gennem denne Limfjordstange. Derved forøges Faren for de omliggende Limfjordskyster i meget betydelig Grad, og det maa jo ikke glemmes, at det, der i sin Tid i væsentlig Grad gav Anledning til forannævnte Kommissions Nedsættelse, var den fra Lodsejerne langs Limfjordens Kyster til Ministeriet indsendte Forestilling om, at Oversvømmelserne forarsagedes af de Vandmasser, der under vestlige Storme vælte ind i Thyborøn Kanalen. Det hedder derom i Betænkningen Side 96: „Man skal i den Henseende først tillade sig at bringe i Erindring, at de Ødelæggelser, der i sin Tid gav Anledning til Kommissionens Nedsættelse, ikke blot skete paa selve Limfjordstangen, men ogsaa paa store Strækninger af de til Limfjorden stødende Kyster. Dette hidrører nu fra, at Havet under ethvert betydeligt Højvande kunde trænge ind i Fjorden saavel gennem Kanalen som over en Del af Tangen i over en Mils Længde, da Klitterne sammesteds vare raserede, og Tangens Højde paa begge Sider af Kanalen var bleven formindsket.“ I hvilket Omfang Limfjordens Kyster herved have lidt Skade, ser man sig ikke i Stand til nærmere at angive, men efter den Betydning, der af Beboerne langs Limfjorden tillægges Thyborøn Kanal, maa det aarlige Tab dels ved Bortskæring af Kysten, dels og navnlig ved Oversvømmelsen paa de lavtlig-